

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 24.127 van 3 maart 2009
in de zaak RvV X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: Ten kantore van X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 12 november 2008 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 29 oktober 2008 waarbij de aanvraag op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 29 januari 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 februari 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. WOUTERS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat Th. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster dient op 8 december 1999 een asielaanvraag in.

Op 1 december 2003 neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling. Tegen deze beslissing tekent verzoekster beroep aan bij de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen die op 22 juni 2005 dit beroep verwerpt.

Verzoekster stelt tegen deze beslissing een annulatieberoep in bij de Raad van State die op 6 november 2006 bij arrest nr. 164.363 dit beroep verwerpt.

Op 5 mei 2005 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 1 februari 2008 dient verzoekster een tweede asielaanvraag in.

Op 10 maart 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

Op 17 oktober 2008 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Op 29 oktober 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“De aanvraag ging niet vergezeld van volgende documenten en inlichtingen:

Een afschrift van het nationaal paspoort of van de identiteitskaart hetzij de motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9ter, §1, derde lid van de wet (K.B. van 17/05/2007 artikel 7, § 1, eerste lid), m.n. : Dat geen afschrift van paspoort of identiteitskaart werd toegevoegd. Dat de geschreven aanvraag stelt dat betrokkene geen afschrift kan voorleggen aangezien de medische problemen haar beletten naar Albanië terug te keren en daar een paspoort aan te vragen. Dat evenwel de betrokkene zich ook kan wenden tot de Albanese Ambassade in België teneinde een paspoort aan te vragen. Dat de aanvraag over deze mogelijkheid geen opmerkingen maakt.

Dat de aanvraag ook stelt dat verzoekster vreest voor haar leven en dat dit ook verklaart dat geen paspoort wordt voorgelegd. Dat uit de beslissing van de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen (VBC) van 22/06/2005 evenwel blijkt dat geen geloof kon worden gehecht aan de beweerde problemen in Albanië. Dat een eenvoudige verwijzing naar die problematiek, die na onderzoek als ongeloofwaardig werd beoordeeld, onmogelijk onze dienst kan toelaten de appreciatie van die ‘problemen’ te wijzigen. Dat dit geen afdoende argumentatie is.

Dat de aanvraag verder stelt dat aan verzoeksters identiteit niet getwijfeld werd en haar zelfs een attest van immatriculatie (A.I.) werd afgeleverd. Dat een A.I. een tijdelijk verblijfsdocument is, geen identiteitsdocument of bewijs van nationaliteit. Dat dit zeer uitdrukkelijk op het A.I. vermeld staat. Dat ‘geen twijfel’ aan de identiteit door de asiendiensten geen voldoende argumentatie vormt. Dat de bevoegde asiendiensten en de informatie op genoemd A.I. enkel de identiteitsgegevens herneemt die de verzoekster zelf meedeelde en dat zij hiervan geen bewijs heeft voorgelegd. Dat blijft dat verzoekster zich in principe tot haar nationale autoriteiten in België kan wenden en dat zij niet aantoonbaar dat zij zich niet tot haar autoriteiten kan wenden.”

2. Rechtspleging

Ambtshalve wordt vastgesteld dat de Raad geen gerechtskosten kan opleggen en derhalve dus evenmin het voordeel van de rechtsbijstand kan toekennen. Het verzoek daartoe van de verzoekende partij wordt om die reden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoekster voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

“Eerste middel schending van de wet betreffende uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen dd. 29.07.1971

Deze wet schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor de beslissing moet opnemen. Deze motivering moet bestaan uit de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet daarenboven afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

De bestreden beslissing bevat geen uitdrukkelijke en voldoende motivering hetgeen een scheiding is van artikel 2 Wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Dat de bestreden beslissing niet de feitelijke en juridische overwegingen weergeeft waaraan zij ten grondslag ligt.

'De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschreiding genomen' (RVST 04.03.1960, Brinkhuysen, nr. 7691. RVST, 30.09.1960, Janssens, nr. 8094, RVST 23.11.1965, Stad Oostende, nr. 11.519.)

Dat de aanvraag van verzoekster overeenkomstig artikel 9 ter wel degelijk ontvankelijk is. Zij brengt immers een kopie van haar nationaal paspoort bij van Albanië dat reeds eerder gekend was bij de Dienst Vreemdelingenzaken. De identiteit van verzoekster staat wel degelijk vast en was reeds eerder gekend bij de tegenpartij. Verder blijkt de identiteit voldoende duidelijk uit haar asielaanvraag en werd haar identiteit nooit betwist of in vraag gesteld.

Dat verzoekster in eerste instantie niet haar nationaal paspoort kan bijbrengen doch heden wel degelijk een kopie hiervan bijbrengt. Tevens stelt zij dat er reeds eerder een kopie van haar nationaal paspoort werd overgemaakt en toegevoegd aan haar dossier zodat wel degelijk voldaan was aan alle voorwaarden voor haar aanvraag overeenkomstig artikel 9 ter.

Verzoekster voegt bij huidig verzoekschrift een kopie van het paspoort dat reeds in de loop van de asielprocedure werd overgemaakt aan de bevoegde diensten.

Dat de verwerende partij dan ook ten onrechte zonder verder onderzoek naar de ware toedracht van de aanvraag van verzoekster gesteld heeft dat de aanvraag van verzoekster onontvankelijk is.

Krachtens de wet van 29.07.1991 betreffende uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissing.

Uit de voorgaanden blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

Verwerende partij is derhalve tekortgeschoten aan haar motiveringplicht door geen verder onderzoek gedaan te hebben naar de identiteit van verzoekster.

Dat ten gevolge van dergelijke flagrante schendingen van hoger vermelde middelen de bestreden beslissing dient vernietigd te worden."

3.1.2. In haar nota repliceert verwerende partij dat het door verzoekster aangevoerde middel niet dienstig is. Aan een kopie van een document kan immers maar enige bewijswaarde worden toegekend in zoverre het origineel beschikbaar is. Verzoekster toont niet aan te beschikken over het origineel. Er bestaat desondanks de mogelijkheid een afschrift van het nationaal paspoort te bekomen bij de bevoegde ambassade in België. De identiteitsinformatie zoals terug te vinden op het Attest van Immatriculatie is slechts gebaseerd op de eigen verklaringen van verzoekster zodat de redenering dat er geen twijfel zou bestaan hebben omtrent verzoeksters identiteit gedurende de asielprocedure niet opgaat. Conform artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en artikel 7, §1, eerste lid van het Koninklijk Besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen diende verzoekster wel degelijk originele of bewijskrachtige stukken over te maken aangaande de identiteit. De bestreden beslissing stelt volgens verwerende partij rechtmatig vast dat de aanvraag van verzoekster niet vergezeld was van de vereiste documenten.

3.1.3. In haar repliekmemoire houdt verzoekster voor dat de motiveringplicht wel degelijk geschonden werd door de bestreden beslissing omdat verwerende partij deze motiveerde zonder enig verder onderzoek naar de concrete situatie van verzoekster te hebben ingesteld. Verzoeksters identiteit werd overigens nooit in vraag gesteld door verwerende partij zodat deze de aanvraag van verzoekster lichtzinnig onontvankelijk heeft verklaard.

3.1.4. De in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringplicht heeft tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een

'afdoende' wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, artikel 7 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 en naar het feit dat de aanvraag niet vergezeld ging van een afschrift van het nationaal paspoort of van de identiteitskaart, hetzij van de motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde. Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoekster niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en verzoekster bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) om zich bij de beoordeling van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Artikel 9ter, §1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De in België verblijvende vreemdeling die beschikt over een identiteitsdocument en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde. De vreemdeling dient alle nuttige inlichtingen aangaande zijn ziekte over te maken. De appreciatie van het bovenvermeld risico en van de mogelijkheden van behandeling in het land van oorsprong of het land waar hij verblijft, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer die daaromtrent een advies verschaft. Hij kan zonedig de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:

-de asielzoeker wiens asielaanvraag niet het voorwerp van een definitieve beslissing heeft uitgemaakt of die een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar verklaard administratief cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;

-de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoonst."

Artikel 7 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 17 mei 2007) bepaalt:

"§1. De aanvraag van de machtiging tot verblijf, bedoeld in artikel 9ter, §1, van de wet, moet ingediend worden door middel van een aangetekend schrijven gericht aan de gemachtigde van de minister. De aanvraag gaat vergezeld van de volgende documenten en inlichtingen:

1° hetzij een afschrift van zijn nationaal paspoort of van zijn identiteitskaart, hetzij de motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9ter, §1, derde lid, van de wet;

2° een medisch getuigschrift aangaande zijn ziekte bedoeld in artikel 9ter, §1, van de wet;

3° enige andere dienstige informatie of enig ander dienstig stuk met betrekking tot zijn ziekte waarover hij beschikt op het moment van de indiening van zijn aanvraag;
4° het adres van zijn feitelijke verblijfplaats in België.
§2. Onverminderd artikel 9ter, §3, van de wet, verklaart de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk indien de in §1 vermelde documenten en inlichtingen niet of slechts gedeeltelijk bij de inleidende aanvraag werden gevoegd, of indien deze aanvraag niet werd ingediend door middel van een aangetekend schrijven. (...)

Uit de gezamenlijke lezing van deze bepalingen blijkt zonder meer dat indien de aanvrager niet beschikt over identiteitsdocumenten, de onmogelijkheid om de vereiste identiteitsdocumenten in België te verkrijgen volledig moet blijken uit de ingediende aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden.

De bewijslast voor het voldaan zijn aan de vereiste te beschikken over een verblijfsdocument, dan wel van het feit dat hij zich in één van de gevallen bevindt waar deze voorwaarde geen toepassing vindt, rust op de aanvrager.

Het hoofdmotief van de bestreden beslissing bestaat erin dat de aanvraag van verzoekster niet vergezeld ging van een afschrift van het nationaal paspoort of van de identiteitskaart of van een motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde.

Aangezien, zoals hoger gesteld, de bewijslast op de aanvrager rust, komt het aan verzoekster toe om in haar aanvraag aan te tonen dat zij valt onder de voorwaarden zoals bepaald in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster houdt voor dat haar identiteit nooit in vraag werd gesteld tijdens haar asielprocedure zodat aangenomen mag worden dat haar identiteit vast staat. Zij voegde bij haar aanvraag een kopie van haar attest van immatriculatie.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid oordeelde dat er door verzoekster bij de aanvraag geen identiteitsdocument werd voorgelegd, en evenmin een motivering die toelaat verzoekster vrij te stellen van deze voorwaarde. Gelet op het bepaalde in artikel 7, § 1 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 dat stelt, zoals hiervoor reeds uiteengezet, dat de aanvraag vergezeld dient te zijn van een afschrift van het nationaal paspoort of van een identiteitskaart of een motivering die de aanvrager vrijstelt van deze voorwaarde en gelet op het feit dat een attest van immatriculatie een tijdelijk verblijfsdocument is en er bovendien op vermeld staat "Dit attest is geenszins een identiteitsbewijs noch een nationaliteitsbewijs" en gelet op de stukken van het administratief dossier, is het niet kennelijk onredelijk van verwerende partij te oordelen dat het bij de aanvraag gevoegde attest van immatriculatie geen identiteitsdocument is in de zin van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Aangezien de Vaste Beroepscommissie voor de Vluchtelingen bij beslissing van 22 juni 2005 de asielaanvraag van verzoekster definitief verwierp en de Raad van State bij arrest van 6 november 2006 het door verzoekster ingestelde beroep tot nietigverklaring heeft verworpen en de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de tweede asielaanvraag op 10 maart 2008 weigerde in overweging te nemen, bevond verzoekster zich niet in de eerste voorwaarde om vrijgesteld te worden van het beschikken over identiteitsdocumenten en diende zij overeenkomstig artikel 9ter, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet op geldige wijze aan te tonen dat zij zich in de onmogelijkheid bevindt om het vereiste identiteitsdocument in België te verwerven.

Verzoekster stelt in haar aanvraag dat het voor haar onmogelijk is een kopie bij te brengen van haar nationaal paspoort aangezien zij wegens medische problemen in de onmogelijkheid is om terug te keren naar haar land van herkomst om aldaar een kopie van haar paspoort te verkrijgen. Verzoekster houdt in haar aanvraag tevens voor dat zij totaal vervreemd is van haar land van herkomst nu zij reeds meer dan negen jaar in België verblijft en dat haar

kinderen hier naar school gaan zodat het voor haar onmogelijk is om midden in het schooljaar terug te keren naar Albanië. Verder stelt verzoekster dat zij nog steeds vreest voor haar leven bij een eventuele terugkeer naar haar land van herkomst. Dit alles maakt volgens verzoekster buitengewone omstandigheden uit die rechtvaardigen dat er geen kopie van het nationaal paspoort wordt bijgebracht.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid oordeelde dat de verwijzing naar de gezondheidstoestand van verzoekster geen geldig argument is om haar vrij te stellen van het bijbrengen van een identiteitsdocument, omdat zulk document eveneens bij de Albanese ambassade in België kan worden aangevraagd. Ook de vrees van verzoekster voor haar leven is volgens de gemachtigde van de minister geen geldig argument aangezien uit de asielprocedure, en meer bepaald de beslissing van de Vaste Beroepscommissie, is gebleken dat er geen geloof kon gehecht worden aan verzoeksters beweerde problemen in Albanië en dat dus een eenvoudige verwijzing naar die problematiek verwerende partij onmogelijk de appreciatie over die problemen kan wijzigen.

Verzoekster maakt het in haar verzoekschrift of in haar repliekmemorie niet aannemelijk dat verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze de aanvraag om deze reden onontvankelijk heeft verklaard. Verzoekster stelt enkel dat haar aanvraag wel degelijk ontvankelijk is. In het middel stelt verzoekster: *“Zij brengt immers een kopie van haar nationaal paspoort bij van Albanië dat reeds eerder gekend was bij de Dienst Vreemdelingenzaken. De identiteit van verzoekster staat wel degelijk vast en was reeds eerder gekend bij de tegenpartij. Verder blijkt de identiteit voldoende duidelijk uit haar asielaanvraag en werd haar identiteit nooit betwist of in vraag gesteld. Dat verzoekster in eerste instantie niet haar nationaal paspoort kan bijbrengen doch heden wel degelijk een kopie hiervan bijbrengt. Tevens stelt zij dat er reeds eerder een kopie van haar nationaal paspoort werd overgemaakt en toegevoegd aan haar dossier zodat wel degelijk voldaan was aan alle voorwaarden voor haar aanvraag overeenkomstig artikel 9 ter. Verzoekster voegt bij huidige verzoekschrift een kopie van het paspoort dat reeds in de loop van de asielprocedure werd overgemaakt aan de bevoegde diensten.”*

De Raad wijst opnieuw op artikel 7, § 1 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007. Zoals reeds hoger gesteld, blijkt uit de samenlezing van dit artikel met artikel 9ter, § 1 van de Vreemdelingenwet, dat verzoekster bij de aanvraag zelf een afschrift van het nationaal paspoort of van de identiteitskaart of van een motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde diende te voegen. Dat verzoekster bij haar verzoekschrift een kopie van haar nationaal paspoort bijbrengt en/ of het feit dat de asielinstanties reeds een kopie van het paspoort zouden hebben gehad, doet geen afbreuk aan de bestreden beslissing die oordeelde dat de aanvraag van verzoekster niet vergezeld ging van een dergelijk document. De bewijslast voor het voldaan zijn aan deze vereiste te beschikken over een identiteitsdocument, dan wel het feit dat zij zich in één van de gevallen bevindt waar deze voorwaarde geen toepassing vindt, rust op de aanvraagster. Verzoekster diende dus zelf bij haar aanvraag het identiteitsdocument of een motivering die haar vrijstelt om dergelijk document bij te brengen, toe te voegen. Dit deed ze niet waardoor verwerende partij terecht oordeelde dat de aanvraag niet vergezeld ging van dergelijk document. In dit verband wordt tevens opgemerkt dat het niet aan de Raad toekomt om zijn oordeel over de aanvraag 9ter van de Vreemdelingenwet in de plaats te stellen van het oordeel van het bestuur. De omstandigheid dat verzoekster nu een kopie van haar paspoort voorlegt, doet geen afbreuk aan de bestreden beslissing.

Ten slotte meent verzoekster in haar verzoekschrift en haar repliekmemorie dat verwerende partij foutief heeft gehandeld door geen eigen onderzoek in te stellen naar de ware toedracht van de aanvraag van verzoekster en de identiteit van verzoekster. De Raad merkt op dat het niet aan verwerende partij toekomt na de ontvangst van de aanvraag om machtiging van verblijf zonder identiteitsdocument, een onderzoek in te stellen naar deze aanvraag en de identiteit van verzoekster. De bewijslast berust immers bij de aanvraagster zelf. Een fout of onzorgvuldigheid in hoofde van verwerende partij kan niet worden aangenomen.

Gelet op het voorgaande maakt verzoekster niet aannemelijk dat de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid op kennelijk onredelijke wijze de aanvraag onontvankelijk zou hebben verklaard door te besluiten dat de aanvraag van verzoekster niet vergezeld ging van een identiteitsdocument noch van een motivering die toelaat verzoekster vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9ter, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet, hetgeen het determinerende motief van de bestreden beslissing is, dat aldus de beslissing op afdoende wijze schraagt.

Verwerende partij is derhalve uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, die zij op een correcte wijze heeft beoordeeld en op grond waarvan zij wettig tot haar besluit is kunnen komen.

Een schending van de door verzoekster ingeroepen bepalingen wordt niet aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. Verzoekster voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

“Tweede middel: schending van de artikelen 3 en 14 EVRM

Verzoekster kreeg het bevel om het grondgebied te verlaten. Dit komt in principe neer op het feit dat verwerende partij van oordeel is dat verzoekster naar haar land van herkomst kan worden teruggeleid.

De beschrijving van de feiten bevatten echter voldoende aanwijzingen dat verzoekster bij haar terugkeer het slachtoffer zal worden van handelingen verboden door artikel 3 EVRM.

Door haar land te ontvluchten is verzoekster eveneens blootgesteld aan represailles bij een eventuele terugkeer.

Door verzoekster terug te sturen naar haar land van herkomst staat het vast, minstens is er een reëel risico, dat zij slachtoffer zal zijn van onmenselijke behandelingen.

Verzoekster vreest zoals hoger aangetoond terecht voor haar leven.

De bestreden beslissing houdt geen rekening met de gevolgen die zij veroorzaakt voor de veiligheid en de fysieke integriteit van verzoekster.

Een gedwongen terugkeer houdt een regelrechte bedreiging in voor het leven van verzoekster.

Dat dit middel dan ook gegrond is.”

3.2.2. In haar nota repliceert verwerende partij dat met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 14 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) verzoekster nalaat om met concrete elementen de vermeende schending aannemelijk te maken. Tevens merkt verwerende partij op dat de aangehaalde problematiek tijdens de asielprocedure reeds werd aangevoerd en dat het asielrelaas door de bevoegde instanties als ongeloofwaardig werd beschouwd. In zoverre dus dezelfde argumenten worden voorgelegd als tijdens de asielprocedure kan het de Dienst Vreemdelingenzaken niet ten kwade worden geduid die elementen niet dienstig weerhouden te hebben in de verblijfsaanvraag. De bescherming in toepassing van artikel 3 van het EVRM wordt slechts in uitzonderlijke gevallen toegepast, daarom dient het inroepen gestaafd te worden met een begin van bewijs. Verzoekster beperkt zich tot blote beweringen maar betrokkene brengt geen concrete op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aan ter staving van de in deze artikelen besproken situaties.

3.2.3. In haar repliekmemoirie handhaaft verzoekster de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM en stelt verder dat verwerende partij zonder enig onderzoek tot de vaststelling komt dat het voor verzoekster veilig is om haar aanvraag in te dienen in het land van herkomst.

3.2.4. In zoverre verzoekster stelt dat zij een bevel om het grondgebied te verlaten heeft gekregen en dat dit bevel een schending van artikel 3 van het EVRM inhoudt, wijst de Raad erop dat dit bevel niet het voorwerp uitmaakt van de onderhavige procedure. Uit de

aanduiding van het voorwerp van het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de beslissing van 29 oktober 2008 aanvecht die haar ter kennis werd gebracht op 7 november 2008. Het afschrift van de bestreden beslissing die aan het verzoekschrift werd toegevoegd betreft enkel de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

In zoverre het middel gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, is het onontvankelijk.

Bij gebreke aan toelichting in het middel nopens de schending van artikel 14 van het EVRM, stelt de Raad vast dat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is.

Het tweede middel is onontvankelijk, minstens ongegrond.

3.3.1. Verzoekster voert een derde middel aan dat luidt als volgt:

“Derde middel: schending van artikel 5 en 8 EVRM

Het is duidelijk dat verzoekster bij haar terugkeer niet in veiligheid zal zijn.

De vrees voor haar leven is gegrond en van veiligheid is geen enkele sprake.

Nochtans houdt artikel 5 EVRM een verbod in van schending van persoonlijke vrijheid en veiligheid. Dit artikel zal zonder meer geschonden worden zodra verzoekster terug zou keren naar haar land van herkomst.

De veiligheid en vrijheid van verzoekster is geenszins gewaarborgd in haar land van herkomst, temeer vermits zij haar land van herkomst verlaten heeft en zij zal blootgesteld worden aan represailles wegens landverraad.

Verzoekster heeft geen inkomen en heeft geen plaats om te verblijven in Albanië. Zij is bijna tien jaar in België.

Indien zij gedwongen zou worden om terug naar Albanië te gaan, heeft zij aldaar geen enkele bron van inkomsten en is zij zelfs niet staat om te zorgen voor de levensnoodzakelijke zaken.

Artikel 8 EVRM beschermt onder meer de eerbiediging van het recht op een familie- en gezinsleven, en de eerbiediging van het recht op een privé-leven.

Voor verzoekster is het quasi onmogelijk om in haar land van herkomst een familieleven te leiden.

Verzoekster heeft inmiddels een band opgebouwd hier in België en heeft zich geïntegreerd in de maatschappij en heeft hiervoor de nodige inspanningen geleverd.

Verzoekster is verder in de onmogelijkheid te reizen gezien haar medische problematiek zodat een effectieve terugkeer naar haar land van herkomst niet zonder risico kan verlopen.

Dat dit middel dan ook gegrond is.”

3.3.2. In haar nota repliceert verwerende partij dat verzoekster op de hoogte was van het feit dat zij het grondgebied diende te verlaten bij een negatieve beslissing aangaande haar asielaanvraag. Desondanks heeft zij besloten om illegaal in België te verblijven en om haar familieleven verder op te bouwen. Verwerende partij meent dat zij niet verantwoordelijk kan gesteld worden voor de keuze die verzoekster gemaakt heeft. Artikel 8 van het EVRM is geen absoluut recht en het staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet niet in de weg. Verwerende partij meent dan ook dat de bestreden beslissing conform de relevante regelgeving werd genomen.

3.3.3. In haar repliekmemorie stelt verzoekster nogmaals dat het duidelijk is dat verzoekster die afkomstig is van Albanië bij haar terugkeer niet in veiligheid zal zijn en bedreigd zal worden. Verzoekster werd immers ten onrechte opgesloten en vastgehouden waarbij zij mishandeld en vernederd werd. De vrees voor haar leven is gegrond en van enige veiligheid is geen sprake gezien de politieke instabiliteit in Albanië. Verzoekster heeft haar land wel degelijk verlaten uit vrees voor haar leven. De veiligheid en vrijheid van verzoekster is geenszins gewaarborgd in haar land van herkomst nochtans houdt artikel 5 van het EVRM een verbod in van schending van de persoonlijke vrijheid en veiligheid.

3.3.4. Wat de schending van het artikel 5 van het EVRM betreft, dient de Raad opnieuw vast te stellen dat dit onderdeel van het middel gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten. Dit bevel maakt niet het voorwerp uit van de onderhavige procedure. Het volstaat ten deze te verwijzen naar de bespreking onder het tweede middel.

Dit onderdeel van het middel is onontvankelijk.

Artikel 8 van het EVRM kan niet worden uitgelegd als zou er in hoofde van de overheid een algemene verplichting bestaan om een vreemdeling op zijn grondgebied te gedogen. Het recht op een gezinsleven, dat geput kan worden uit artikel 8 van het EVRM sluit niet uit dat de overheid, gelet op het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, zich in het gezinsleven mengt op voorwaarde dat dit gebeurt via een maatregel die voorzien is bij de wet, dat de inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving en dat een legitiem doel wordt nagestreefd. Wat de eerste voorwaarde van artikel 8, tweede lid van het EVRM betreft (legaliteitstoets), dient te worden opgemerkt dat de “inmenging van het openbaar gezag” inderdaad bij wet is voorzien, met name in artikel 9 van de Vreemdelingenwet. Wat de tweede voorwaarde betreft (legitimitoets), dient dan weer te worden vastgesteld dat deze inmenging in casu minstens één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doelen nastreeft, nl. de vrijwaring van 's lands openbare orde. De handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde. Blijkens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens inzake artikel 8 van het EVRM, behoren de controle op de toegang tot het grondgebied en het verblijf krachtens een internationaal rechtsbeginsel tot de bevoegdheid van de soevereine staten (Europees Hof voor de Rechten van de Mens, Abdulaziz, Cabales en Balkandali t. Verenigd Koninkrijk, 28 mei 1985). Derhalve moet een mogelijke schending van artikel 8 van het EVRM door de toepassing van de nationaalrechtelijke verblijfswetgeving worden beoordeeld rekening houdend met het algemeen belang van de staat ten opzichte van het individueel belang van de vreemdelingen. Artikel 8 van het EVRM legt aan de verdragsstaten niet de verplichting op om de vrije keuze van de gezinswoningplaats van een vreemdeling op hun grondgebied te gedogen, noch om hieraan een recht op gezinshereniging te verbinden (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996; EHRM, AHMUT t. Nederland, 28 november 1996). Verzoekster is onderworpen aan de bepalingen van de artikelen 9 en 9ter van de Vreemdelingenwet. Artikel 9 van de Vreemdelingenwet stelt als algemene regel dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet bepaalt evenwel dat het de in België verblijvende vreemdeling die beschikt over een identiteitsdocument en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte, dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, wordt toegestaan die aanvraag in België in te dienen. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat verzoeksters aanvraag niet vergezeld ging van het nationaal paspoort of van de identiteitsdocument hetzij de motivering die toelaat verzoekster vrij te stellen van deze voorwaarde. Uit de bespreking van het eerste middel blijkt duidelijk dat de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid redelijkerwijs mocht concluderen dat verzoekster niet aan de ontvankelijkheidsvoorwaarden voldoet van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet kan geen schending van het privé-leven inhouden en dus evenmin van artikel 8 van het EVRM (RvS 26 april 2006, nr. 157.953; RvS 30 april 2004, nr.130.936). Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet heeft immers tot doel een wettelijk kader te scheppen binnen hetwelk het in artikel 8 van het EVRM vervatte recht kan worden uitgeoefend (RvS 2 februari 2005, nr. 140.105).

Waar verzoekster stelt dat het quasi onmogelijk is om in haar land van herkomst een familieleven te leiden dient vastgesteld te worden dat verzoekster zich beperkt tot een loutere bewering. De gewone opbouw van sociale relaties, zoals door verzoekster wordt

aangehaald, volstaat niet om tot een schending van artikel 8 van het EVRM te besluiten (RvS 15 februari 2005, nr. 140.615).

Waar verzoekster ten slotte stelt dat zij in de onmogelijkheid verkeert te reizen gezien haar medische problematiek zodat een effectieve terugkeer naar haar land van herkomst niet zonder risico kan verlopen, merkt de Raad op dat de bestreden beslissing enkel een onontvankelijkheidsverklaring van verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet betreft en dus geen bevel om het grondgebied te verlaten zodat dit argument in casu niet dienstig kan worden ingeroepen.

Het derde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie maart tweeduizend en negen door:

mevr. A. DE SMET, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

A. DE SMET.